

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Dršćevka 1, 52000 Pazin

1 P-150/2022-64

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sucu Damiru Rabaru, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari u pravnoj stvari tužitelja ISTO d.d. u stečaju, OIB 88502209643, Augusta Šenoe 4-6, Varaždin, protiv tuženika MANEDA d.o.o., OIB 92450134182, Varaždinska 77, Sesvete, uz sudjelovanje umješača ISTO GRUPA d.d., OIB 78858201330, Augusta Šenoe 44-6, Varaždin, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 25. travnja 2023. u prisutnosti punomoćnika tužitelja, zakonskog zastupnika tuženika, zakonskog zastupnika i punomoćnika umješača, 5. lipnja 2023. objavio je i

P r e s u d i o j e

I. Proglašava se nedopuštenom ovrha određena rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/2012 od 9. srpnja 2012.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od petnaest dana naknadi troškove postupka u iznosu od 1.267,49 eura / 9.549,90 kn¹ sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 26. svibnja 2023. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena.

Obrazloženje

1. U tužbi od 5. siječnja 2021. tužitelj navodi da je rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12-108 od 3. ožujka 2020., ovršenik (ovdje tužitelj) upućen da, po pravomoćnosti navedenog rješenja, pokrene parnicu radi proglašenja nedopuštenom ovrhe određene rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12-4 od 9. srpnja 2012., zbog razloga izjavljenih u žalbi nakon proteka roka.

2. Ovršenik (ovdje tužitelj) da je 17. veljače 2020. podnio žalbu nakon proteka roka, protiv predmetnog rješenja o ovrsi (posl. broj Ovr-1160/12), temeljem odredbe čl. 53. st. 1. u svezi s čl. 50. st. 1. toč. 7. i toč. 9. Ovršnog zakona, ističući, u bitnome, slijedeće razloge:

- kako sporna tražbina, koja je osigurana zadužnicama temeljem kojih je određena predmetna ovrha, nikada nije nastala;

¹ Fiksni tečaj konverzije 7,53450

- kako je Visoki trgovački sud RH pravomoćno utvrdio ništetnim osnovni pravni posao (ugovor) u okviru kojeg su izdane zadužnice, temeljem kojih je određena predmetna ovrha (posl. broj Ovr-1160/12);
- kako je Visoki trgovački sud RH pravomoćno utvrdio ništetnima sve ugovore o ustupu tražbine kojima je izvršen prijenos tražbine do ovrhovoditelja (ovdje tuženika), kao i zadužnica temeljem kojih je određena predmetna ovrha;
- prigovor zastare potraživanja.

3. Obzirom na činjenicu da su odluke Visokog trgovačkog suda RH donesene nakon pravomoćnosti predmetnog rješenja o ovrsi, ovršenik navedene razloge nije mogao istaknuti ranije pa je uložio žalbu nakon proteka roka u povodu koje je upućen na pokretanje ove parnice.

4. Rješenje o upućivanju u parnicu (Trgovački sud u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12 od 3. ožujka 2020.) u cijelosti je potvrdio Visoki trgovački sud RH svojim rješenjem posl. broj PŽ-2271/20 od 28. listopada 2020.

5. U obrazloženju drugostupanjskog rješenja, Visoki trgovački sud RH navodi da je Trgovački sud u Rijeci donio zakonito i pravilno rješenje o upućivanju u parnicu, obzirom da je ovrhovoditelj (ovdje tuženik) u žalbi osporio prethodno navedene razloge, a sve kako bi se utvrdile činjenice u odnosu na iznesene opugnacijske odnosno opozicijske razloge iznesene od strane ovršenika (ovdje tužitelja).

6. Slijedom navedenog ovršenik (ovdje tužitelj), podnosi ovu tužbu, sukladno citiranom i navedenom pravomoćnom rješenju o upućivanju u parnicu, a radi dokazivanja spornih činjenica i proglašenja nedopuštenom predmetne ovrhe.

7. Tužitelj smatra da predmetna ovrha treba biti proglašena nedopuštenom u slučaju dokazivanja već samo jednog (odnosno bilo kojeg) od prethodno navedenih razloga, iznesenih u žalbi nakon proteka roka odnosno u ovoj tužbi.

8. Rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12 od 9. srpnja 2012., određena je ovrha na nekretninama društva Industrogradnja d.d., pravnog prednika ovršenika ISTO d.d. u stečaju (ovdje tužitelja), na temelju ovršne isprave, precizno naznačenih ovjerenih preslika osam bjanko zadužnica koje je društvo Industrogradnja d.d. izdalo i potpisalo u svojstvu jamca platca, na kojima je potpis zakonskog zastupnika izdavatelja ovjeren kod javnog bilježnika Branka Jakića iz Zagreba, dana 21. kolovoza 2008., pod posl. brojevima OV-17723/08, OV-17724/08, OV-17725/08, OV-17726/08, OV-17727/08, OV-17728/08, OV-17729/08 i OV-17732/08. Predmetna ovrha određena je radi naplate sporne novčane tražbine ovrhovoditelja (ovdje tuženika, društva Maneda d.o.o.) i to glavnice u iznosu 7.968.000,00 kuna, zateznih kamata koje na iznos glavnice teku od 16. prosinca 2009. pa sve do isplate, kao i radi naplate troškova ovršnog postupka u iznosu 104.600,00 kn.

9. Predmetna ovrha određena je na nekretninama trgovačkog društva Industrogradnja d.d. u Dugoj Uvali, koje u naravi čine hotelski kompleks Croatia, kako je pobliže određeno rješenjem o ovrsi. Obzirom na činjenicu da se nekretnine koje su predmet ovrhe nalaze na području Općinskog suda u Puli, Trgovački sud u Rijeci odredio je provedbu ovrhe putem Općinskog suda u Puli.

10. PRVI RAZLOG

11. Visoki trgovački sud RH da je pravomoćno utvrdio da su ništetni svi ugovori o ustupu tražbine kojima je izvršen prijenos tražbine do ovrhovoditelja (ovdje tuženika), a ujedno i zadužnica temeljem kojih je određena predmetna ovrha.

12. Zadužnice na temelju kojih je određena ovrha (posl. broj Ovr-1160/12) izdane su uz Ugovor o opciji prodaje od 22. kolovoza 2008. koji je sklopljen između društva Industrogradnja nekretnine d.o.o. (za čije je obveze jamstvo dalo društvo Industrogradnja d.d.) i Daliborke Planinčević. Zadužnice su predane Daliborki Planinčević.

13. Bez obzira što tražbina iz Ugovora o opciji prodaje nije nastala, Daliborka Planinčević je spornu tražbinu i zadužnice ustupila Nenadu Markoviću, a Nenad Marković je istu spornu tražbinu i zadužnice potom ustupio dalje - novoosnovanom društvu Maneda d.o.o., čiji je Nenad Marković osnivač (jedini član) i direktor. Zadužnice su potom ispunjene u korist društva Maneda d.o.o. Sesvete (ovrhovoditelja u predmetnom ovršnom postupku, ovdje tuženika).

14. Temeljem bjanko zadužnica danih Daliborki Planinčević i prenesenih, preko Nenada Markovića, društvu Maneda d.o.o., pokrenut je dvoznamenasti broj ovrha na teret društva Industrogradnja nekretnine d.o.o. Zagreb i podjednak broj ovrha, uključujući i predmetnu ovrhu, na teret društva Industrogradnja d.d. Zagreb (kasnije Industrogradnja grupa d.d.), koje je prednik ovdje tužitelja (i ovršenik u predmetnoj ovrši).

15. Konkretno, Daliborka Planinčević prenijela je Ugovorom o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. na Nenada Markovića odnosno istom ustupila "sva svoja potraživanja i sva svoja prava po svim osnovama koja su nastala ili mogu nastati prema trgovačkom društvu Industrogradnja nekretnine d.o.o. i Industrogradnja d.d. ... s primljenim sredstvima osiguranja plaćanja... pod uvjetima i na način određen u Ugovoru o opciji prodaje, sklopljenim dana 22. kolovoza 2008.. ..."

16. Potom je Nenad Marković prenio odnosno ustupio Ugovorom o ustupu tražbine od 7. prosinca 2009. društvu Maneda d.o.o. (ovdje tuženiku) "sva svoja potraživanja koja su temeljem prethodno navedenih ugovora nastala prema trgovačkom društvu Industrogradnja nekretnine d.o.o. i Industrogradnja d.d., sa svim sporednim pravima i primljenim sredstvima osiguranja plaćanja..., pod uvjetima i na način određen u Ugovoru o opciji prodaje, sklopljenim dana 22. kolovoza 2008. između Daliborke Planinčević i trgovačkog društva Industrogradnja nekretnine d.o.o. te Industrogradnja d.d. ..."

17. Društvo Industrogradnja d.d., prednik tužitelja, i društvo Industrogradnja nekretnine d.o.o. su još 2011. pokrenuli postupak radi povrata predmetnih zadužnica i utvrđenja da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009., ovjeren kod JB Vlaste Zajec pod brojem OV-1366/09, kao i bilo koji drugi daljnji ustup tražbine koja je predmet Ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009.. Predmet se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vodio pod posl. brojem P-4487/11.

18. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, svojom presudom posl. broj PŽ-4893/17 od 18. siječnja 2018., preinačio je prvostupanjsku odluku Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-4487/11, prihvatio tužbeni zahtjev u cijelosti, te naložio tuženicima (uključujući i ovdje tuženika) da vrate tužiteljima 18 bjanko zadužnica (uključujući i zadužnice temeljem čijih preslika je pokrenut predmetni ovršni postupak), kako je to pobliže specificirano navedenom presudom. Nadalje, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske istom je odlukom utvrdio i da je bez pravnog učinka Ugovor o

ustupu tražbine od 13. veljače 2009., kao i bilo koji drugi daljnji ustup tražbine koja je predmet Ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009..

19. Po reviziji ovdje tuženika, presuda Visokog trgovačkog suda RH ukinuta je u dijelu u kojem je naloženo vraćanje zadužnica (uz obrazloženje da u postupku nije utvrđeno gdje se zadužnice nalaze), ali je odluka pravomoćna u dijelu u kojem je utvrđeno da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009., kao i bilo koji drugi daljnji ustup tražbine koja je predmet Ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009..

20. Po donošenju revizijske odluke, Visoki trgovački sud RH je svojom odlukom posl. broj PŽ-3195/19 od 11. lipnja 2019. predmet vratio na ponovni postupak Trgovačkom sudu u Zagrebu, ali samo u dijelu koji se odnosi na povrat predmetnih zadužnica budući da je potrebno točno utvrditi gdje se iste nalaze.

21. Tužitelj zaključuje da je pravomoćno utvrđeno da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009., kao i bilo koji drugi daljnji ustup tražbine koja je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009., temeljem čega proizlazi da ovdje tuženik odnosno ovrhovoditelj u ovršnom postupku Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12 nema valjanu tražbinu prema ovršeniku - jer je ništetan odnosno bez pravnog učinka prijenos predmetne tražbine do ovrhovoditelja, što je dovoljan razlog zbog kojeg predmetnu ovrhu treba proglasiti nedopuštenom.

22. Iz navedenog da jasno proizlazi da ovrhovoditelj (ovdje tuženik) nema aktivnu legitimaciju za vođenje predmetne ovrhe.

23. Tužitelj upire da su (sve) činjenice navedene u obrazloženju utvrđene pravomoćnim sudskim odlukama, dakle, javnim ispravama te iste nije potrebno dokazivati (niti dozvoljeno propitivati).

24. Samo zbog navedenog razloga, predmetnu ovrhu treba proglasiti nedopuštenom.

25. DRUGI RAZLOG

26. Tužitelj nadalje navodi da je Visoki trgovački sud RH pravomoćno je utvrdio ništetnim osnovni pravni posao (Ugovor o opciji prodaje) u okviru kojeg su izdane zadužnice, a temeljem kojih je određena predmetna ovrha.

27. U prethodno navedenim odlukama Visoki trgovački sud je jasno i nedvosmisleno istaknuo kako je i osnovni pravni posao, konkretno Ugovor o opciji prodaje od 22. kolovoza 2008., temeljem kojeg su izdane predmetne zadužnice - ništetan obzirom na činjenicu da se radi o strogo formalnom ugovoru koji mora bi sklopljen u obliku javnobilježničke isprave, što Ugovor o opciji prodaje nesporno nije.

28. Tužitelj naglašava kako odluku o utvrđenju ništetnosti osnovnog pravnog posla nije osporio niti ukinuo Vrhovni sud Republike Hrvatske, a Visoki trgovački sud Republike Hrvatske utvrđenje ništetnosti osnovnog pravnog posla ponavlja i u svojoj drugoj odluci (posl. broj PŽ-3195/19 od 11. lipnja 2019.).

29. Odredba članka 323. Zakona o obveznim odnosima kao posljedicu ništetnosti propisuje obvezu svake ugovorne strane da vratiti ono što je temeljem ništetnog pravnog posla primila. To znači da sve zadužnice (kao i svi ovjereni preslici istih zadužnica koji su korišteni za pokretanje predmetne ovrhe pred Trgovačkim sudom u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/2012) moraju biti vraćene izdavatelju, uslijed čega je predmetna ovrha nedopuštena.

30. Također, obzirom da je osnovni pravni posao ništetan, temeljem istog nije nastala ni tražbina Daliborke Planinčević, pa (ista) tražbina nije mogla biti prenesena Nenadu Markoviću, niti dalje društvu Maneda d.o.o., ovrhovoditelju u predmetnoj ovrsi (ovdje tuženiku). Dakle, nesporno je da ovrhovoditelj u predmetnoj ovrsi nema tražbinu prema ovršeniku, jer je pravomoćno utvrđeno da tražbina radi osiguranja koje su zadužnice izdane ne postoji budući je osnovni pravni posao pravomoćno utvrđenim ništetnim.

31. Ovrhovoditelj (ovdje tuženik), da stoga nema aktivnu legitimaciju za vođenje predmetne ovrhe.

32. Tužitelj upire da su (sve) činjenice navedene u obrazloženju utvrđene pravomoćnim sudskim odlukama, dakle, javnim ispravama te iste nije potrebno dokazivati (niti dozvoljeno propitivati).

33. Stoga, samo zbog navedenog razloga, predmetnu ovrhu treba proglasiti nedopuštenom.

34. TREĆI RAZLOG

35. Sporna tražbina, koja je osigurana zadužnicama temeljem kojih je određena predmetna ovrha, nikada nije ni nastala.

36. Sporna tražbina (za koju je utvrđeno da je nastala temeljem pravnog posla koji je pravomoćno proglašen ništetnim, i potom prenesena ovrhovoditelju temeljem ustupa koji su pravomoćno proglašeni bez pravnog učinka) nikada nije niti nastala, niti može nastati. Stoga da je predmetna ovrha, čak i prije utvrđivanja ništetnosti, vođena bez ikakve tražbine (i bilo kakve protučinidbe).

37. Naime, predmetne zadužnice, uz Ugovor o opciji prodaje od 22. kolovoza 2008., izdane su isključivo kao "sredstvo osiguranja tražbine koja će u slučaju izvršenja opcije nastati temeljem kupoprodajnog ugovora za predmet opcije...". Predmet opcije u navedenom ugovoru bio je jedini poslovni udjel društva Planidal ulaganja d.o.o. (u vlasništvu Daliborke Planinčević), društva koje je držalo dionice TOZ Penkale d.d. - koje su bile razlog sklapanja navedenog ugovora.

38. Tražbina iz Ugovora o opciji prodaje da nije nastala niti više uopće može nastati - jer kupoprodajni ugovor za predmet opcije (poslovni udjel društva Planidal ulaganja d.o.o.) nikada nije sklopljen, niti je društvo Planidal ulaganja d.o.o. više vlasnik dionica TOZ Penkale d.d. Zagreb, a društvo TOZ Penkala d.d. je 2015. završilo u stečaju.

39. Ako tražbina iz osnovnog pravnog posla (kupoprodaja poslovnog udjela) nije nastala, a nije jer kupoprodajni ugovor za predmetni poslovni udjel nesporno nije sklopljen, tada tražbinu nema ni Daliborka Planinčević, niti (istu) tražbinu može imati ovdje ovrhovoditelj (čak i da je ustup tražbine valjan, a pravomoćnim rješenjem utvrđeno je da predmetni ustupi pravno nisu valjani).

40. Zbog navedenog razloga tužitelj smatra da predmetnu ovrhu treba proglasiti nedopuštenom.

41. Tuženik da nije imao pravo dati na naplatu predmetne zadužnice, jer tražbina koju predmetne zadužnice osiguravaju nije nikada nastala, osnovni pravni posao radi kojeg zadužnice izdane pravomoćno je proglašen ništetnim (te je svaka strana dužna vratiti ono što je na temelju ništetnog posla primila, uključujući i predmetne zadužnice,

kao i sve što je temeljem istih stečeno), a pravomoćno je utvrđeno i da nema pravnog učinka prijenos predmetne tražbine i zadužnica do ovrhovoditelja - ovdje tuženika.

42. Nadalje, tužitelj naglašava kako je u tijeku predmetnog ovršnog postupka iz sudskog spisa Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12, a temeljem rješenja o ovrsi Općinskog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-3053/18 od 16. svibnja 2018., sudski ovršitelj preuzeo sve zadužnice (odnosno javnobilježnički ovjerene preslike istih) temeljem kojih je određena predmetna ovrha.

43. Nakon izuzimanja zadužnica iz spisa predmeta Trgovački sud u Rijeci je dana 10. srpnja 2018. obustavio ovršni postupak.

44. Potom je, pod prijetnjom rješenja o sudskim penalima, Daliborka Planinčević kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu osnovala sudski polog u koji dana 16. srpnja 2018., položila izvornike svih 18 bjanko zadužnica ovjerenih dana 21. kolovoza 2008. po javnom bilježniku Branku Jakiću iz Zagreba (i 2 bjanko mjenice). Izvornike zadužnica je iz depozita preuzeo zakonski zastupnik društva Industrogradnja nekretnine d.o.o. Zagreb.

45. Nakon što su izvornici zadužnica (na temelju kojih je predmetna ovrha određena) predani u sudski polog, ovrhovoditelj (ovdje tuženik) više nije držao ni preslike temeljem kojih je doneseno rješenje o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12, niti izvornike tih zadužnica.

46. Međutim, tri dana prije nego je predmetne zadužnice (izvornike) Daliborka Planinčević položila u sudski polog u predmetu Općinskog građanskog suda u Zagrebu, posl. broj R2-738/18 (pola godine nakon presude Visokog trgovačkog suda RH kojom je osnovni pravni posao proglašen ništetnim, a ustupi zadužnica bez pravnog učinka), Nenad Marković odnio je, dana 13. srpnja 2018., predmetne zadužnice javnom bilježniku Vlasti Zajec iz Zagreba i napravio je još jednu, novu presliku istih.

47. Potom, premda su u međuvremenu vraćeni izvornici predmetnih zadužnica (ovršnih isprava u predmetnoj ovrsi) i bez obzira na pravomoćno utvrđenu ništetnost, tuženik u ožujku 2019. godine u spis Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12, dostavlja nove preslike zadužnica (od 13. srpnja 2018.) i traži nastavak ovrhe - čemu sud udovoljava rješenjem od 5. travnja 2019.

48. Dakle, nakon što je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske konačno (pravomoćno) utvrdio da je ustup tražbine i zadužnica bez pravnog učinka (a osnovni pravni posao ništetan), što Daliborka Planinčević kao stranka u tom postupku nesporno zna, Daliborka Planinčević i Nenad Marković, vratili su izvornike zadužnica, ali tek nakon što su izradili još jednu presliku istih i potom (temeljem novih preslika) u ovršnom postupku nastavili sa ovrhom.

49. Upravo da bi se spriječile gore opisane zloupotrebe zadužnica, u pravnom prometu zadužnica može sudjelovati samo u izvorniku. Zaduznica se ne može izdavati u više primjeraka, zbog čega prvostupanjski sud nije smio ovrhu niti odrediti.

50. Sukladno odredbi čl. 214. st. 1. Ovršnog zakona zadužnica se izdaje samo u jednom primjerku, pa se preslike takve isprave ne mogu smatrati valjanim ovršnim ispravama na temelju kojih bi se mogla tražiti ovrha protiv dužnika ili jamaca plataca u smislu odredbe čl. 214. st. 7. Ovršnog zakona zbog čega sud nije smio niti odrediti ovrhu, niti naknadno odrediti nastavak ovrhe po donošenju novih preslika zadužnica koje datiraju nakon samog pokretanja ovršnog postupka.

51. ČETVRTI RAZLOG - Prigovor zastare

52. Tužitelj ističe i da je predmetna ovrha nedopuštena iz razloga što je nastupila zastara potraživanja. Naime, kako je prethodno navedeno, tuženik je u spis dostavio nove preslike zadužnica i tražio nastavak ovrhe tek u ožujku 2019. godine, dakle, protekom više od 10 godina od izdavanja izvornika istih zadužnica (u kolovozu 2008. godine), zanemarujući pri tome činjenicu da je nastupila zastara potraživanja.

53. Nova ovršna isprava (nova preslika zadužnica) dostavljena je u spis po proteku zastarnog roka od 5 godina, dakle, nakon što je nastupila zastara, što je stav koji je zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske na svojoj 7. sjednici Građanskog odjela (održanoj dana 19. studenoga 2018. godine): "Na tražbinu iz zadužnice koja je privatna isprava i na kojoj je potpis dužnika samo ovjeren kod javnog bilježnika (zadužnice sastavljene prije 1. siječnja 2011., OZ "NN" 139/10) i koja nije potvrđena od javnog bilježnika (solemnizirana) primjenjuje se opći zastarni rok od 5 godina iz čl. 371. ZOO/91 (sada čl. 225. ZOO/05), dok se na tražbine iz zadužnice koje su potvrđene kod javnog bilježnika (solemnizirane) primjenjuje zastarni rok od 10 godina iz čl. 379. ZOO/91 (sada čl. 233. ZOO/05)."

54. Dakle, nakon što su iz ovršnog spisa izuzete preslike zadužnica temeljem kojih je određena predmetna ovrha, a izvornici istih zadužnica vraćeni izdavateljima, ovrhovoditelj je nove preslike zadužnica vratio u predmetni ovršni spis. Tužitelj upire da su nove preslike zadužnica napravljene po proteku zastarnog roka sukladno citiranom stavu Vrhovnog suda RH.

55. Na kraju, tužitelj ističe da su ovaj pravni odnos (ovršni predmet Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12), kao i nekretnine koje su predmet ovrhe, podjelom društva ISTO d.d. (prije stečaja), koja nije pobijana i pravomoćna je, prešle u imovinu drugog društava osnovanog izdvajanjem iz društva ISTO d.d. Tužitelj priznaje vlasništvo nad predmetnim nekretninama ISTO Grupi d.d., sukladno Planu podjele, premda promjena vlasništva (isključivo zbog predmetne ovrhe) još nije provedena u zemljišnim knjigama.

56. U predmetnom ovršnom postupku već je nastala velika, višemilijunska materijalna šteta (hotelski kompleks koji je predmet ovrhe procijenjen je na gotovo 250 milijuna kuna) i prijeti nastanak daljnje nenadoknativa štete.

57. Nastavkom ovršnog postupka i prodajom nekretnina u postupku ovrhe, vanknjižnom vlasniku nastati će daljnja velika i nenadoknativa šteta, koju će isti moći potraživali ne samo od tužitelja, već i od Republike Hrvatske u slučaju nastavka ovršnog postupka.

58. Iz svega navedenog jasno da proizlazi da ne postoji nikakva tražbina tužitelja prema tuženiku, iz čega proizlazi da je ovrha određena pobijanim rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12 od 9. srpnja 2012. - nedopuštena. Tužitelj stoga predlaže sudu nakon provedenog postupka donijeti presudu kojom će predmetnu ovrhu proglasiti nedopuštenom.

59. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužiteljevu aktivnu legitimaciju i pravo na vođenje ovog postupka te smatra da su svi tužiteljevi navodi potpuno neosnovani i nedokazani, zbog čega tužbu u ovome predmetu treba odbaciti, a podredno je i odbiti kao neosnovanu.

60. Tužbu da treba odbaciti u pogledu svih nekretnina navedenih u pravomoćnom rješenju o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012

od 9. srpnja 2012. koje nisu u vlasništvu tužitelja ISTO d.d. u stečaju već su u vlasništvu trećih osoba koje nisu stranke tog postupka i nad kojima se ne vodi predmetni ovršni postupak jer vezano uz te nekretnine tužitelj nema pravni interes predviđen po čl. 288. ZPP-a za podnošenje ove tužbe.

61. Radi se o nekretninama navedenim u pravomoćnom rješenju o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. Ovr-1160/2012 od 9. srpnja 2012. koje su bile upisane u z.k.ul. broj 3163, k.o. Krnica kod Općinskog suda u Puli koje nisu u vlasništvu tužitelja, već su u vlasništvu trećih osoba pa je došlo do promjena brojeva z.k. uložaka i površina nekretnina te se nad njima ne vodi nikakav ovršni postupak pa u pogledu tih nekretnina treba odbaciti tužbu, i to: k.č.br. 2379/7 u naravi šuma površine 2371 m², k.č.br. 2379/8 u naravi šuma površine 2316 m², k.č.br. 2379/9 u naravi šuma površine 1403 m², k.č.br. 2383/7 u naravi šuma površine 2797 m², k.č.br. 2383/40 u naravi šuma površine 4536 m², k.č.br. 2383/41 u naravi šuma površine 3520 m², k.č.br. 2383/42 u naravi dvorište, trafostanica površine 117 m², k.č.br. 2386/1 u naravi šuma površine 3985 m².

62. Tužbu da treba odbaciti i u odnosu na sve nekretnine iz navedenog pravomoćnog rješenja o ovrsi u pogledu kojih je predmetni ovršni postupak pravomoćno obustavljen i time dovršen, odnosno u pogledu svih tih nekretnina nad kojima se ne vodi ovršni postupak temeljem pravomoćnog rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 od 9. srpnja 2012. jer vezano uz te nekretnine tužitelj također nema pravni interes predviđen po čl. 288. ZPP-a za podnošenje tužbe.

63. Ovrha na dijelu nekretnina iz predmetnog pravomoćnog rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 od 9. srpnja 2012. pravomoćno je obustavljena temeljem točke IV. pravomoćnog rješenja Općinskog suda u Puli pod posl. br. Ovr-2049/12 od 27. srpnja 2016. potvrđene rješenjem Županijskog suda u Puli pod posl. br. GŽ Ovr-916/16, GŽ Ovr-9177/16 i GŽ Ovr-918/16 od 22 veljače 2017., čime se postupak ovrhe smatra dovršenim po čl. 68. OZ-a.

64. Prema čl. 49. st. 2. OZ-a žalba nakon proteka roka, a time i tužba povodom takve žalbe može se podnijeti sve do dovršetka ovršnog postupka.

65. Budući je ovršni postupak na znatnom dijelu predmetnih nekretnina pravomoćno dovršen 22 veljače 2017., a žalba nakon proteka roka iz ovog spisa podnesena je 17. veljače 2020., tuženik smatra da treba donijeti rješenje o odbačaju ove tužbe radi proglašenja ove ovrhe nedopuštenom po čl. 288. ZPP-a koja je bespredmetna i u pogledu tih nekretnina, a što je i stav iz rješenja Vrhovnog suda RH pod posl. br. Rev-x 982/16 od 19.10.2016.

66. Provedbom (dovršetkom) ovrhe prestaje postojanje pravnog interesa za daljnje vođenje parnice pokrenute radi proglašenja ovrhe nedopuštenom (stav ŽS u Bjelovaru, GŽ-2019/10 od 24 veljače 2011., Informator, 6302-6303, 2014).

67. Temeljem predmetnog pravomoćnog rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 od 9. srpnja 2012. vodi se ovršni postupak samo još na k.č.br. 2377/3 u naravi restoran, terasa, staza, dvorište površine 3053 m², upisanoj u z.k.ul. broj 3163, k.o. Krnica kod Općinskog suda u Puli pa bi se samo u pogledu te nekretnine, kada ne bi postojali razlozi za odbačaj tužbe, mogao voditi postupak radi proglašenja te ovrhe nedopuštenom.

68. Tuženik ističe da su neosnovani svi navodi iz tužbe te da tužitelj pogrešno navodi da u pogledu svojih navoda raspolaže javnom ispravom jer u tom slučaju on ne

bi bio upućen u ovu parnicu već bi žalba bila prihvaćena i ovrha obustavljena po čl. 51. st. 2. OZ-a.

69. Smatra netočnim navode iz tužbe da je Visoki trgovački sud RH pravomoćno utvrdio da su ništetni ugovori o ustupu tražbine kojima je izvršen prijenos predmetne tražbine do tuženika, a ujedno i zadužnica temeljem kojih je određena ova ovrha te da je pravomoćno utvrdio da je ništetan osnovni pravni posao (Ugovor o opciji prodaje) u okviru kojeg su izdane zadužnice, a temeljem kojeg je određena predmetna ovrha (prvi i drugi razlog iz tužbe).

70. Tužitelj da neosnovano navodi da po tužitelju sporna tražbina koja je osigurana zadužnicama nikada nije nastala te da je nastupila zastara potraživanja.

71. Tuženik da je prvi i jedini vjerovnik naveden na zadužnicama kao ovršnim ispravama temeljem kojih je doneseno predmetno rješenje o ovrsi koje nemaju nikakve veze s pravnim poslovima koje tužitelj navodi u tužbi već se odnose na druge pravne odnose i poslove.

72. Navodi da niti jednom sudskom odlukom nikada nije pravomoćno utvrđeno da su ništetni svi ugovori o ustupu tražbine kojima je izvršen prijenos tražbine do tuženika, niti se u bilo kojoj takvoj odući tuženik spominje, niti se bilo koja takva sudska odluka odnosi na tuženika i na predmetnu ovrhu i tražbinu. Nikada nigdje nije utvrđeno da su ništetni ugovori o ustupu zadužnica temeljem kojih je određena predmetna ovrha. Nikada nije pravomoćno utvrđeno da je ništetan, osnovni pravni posao (Ugovor o opciji prodaje) za koji tužitelj netočno navodi da su u okviru njega izdane predmetne zadužnice, temeljem kojih je određena predmetna ovrha jer takvo što nije utvrđeno u izreci bilo koje presude.

73. Predmetne zadužnice da su izdane prije sklapanja Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22. kolovoza 2008. na koji se tužitelj neosnovano poziva i one da nemaju nikakve veze s tim Ugovorom, a što je vidljivo iz datuma izdavanja predmetnih zadužnica navedenog u predmetnom rješenju o ovrsi.

74. Tužitelj da razlog da je rješenje o ovrsi doneseno temeljem javnobilježnički ovjerenih preslika zadužnica nije iznio u redovnoj žalbi protiv predmetnog pravomoćnog rješenja o ovrsi (koju uopće nije ni izjavio pa je to rješenje postalo pravomoćno 6. kolovoza 2012.) premda ga je tada mogao (i morao) iznijeti pa i zbog toga takav razlog ne može ni biti razlog za žalbu nakon proteka roka po čl. 49. st. 1. OZ-a i predmet ovog postupka, niti se ovo pitanje može preispitivati u ovome postupku.

75. Nikakva zastara tražbine u ovome predmetu da ne postoji jer je predmetno važeće pravomoćno rješenje o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr – 1160/12 doneseno 9. srpnja 2012. i pravomoćno od 6. kolovoza 2012. jer se tužitelj na njega nije ni žalio, a tražbina iz predmetnih zadužnica dospjela je 16. prosinca 2009., što je vidljivo iz izreke tog rješenja, pa je od dospelosti tražbine iz zadužnica do donošenja tog rješenja o ovrsi proteklo manje od 3 godine, dok se tužitelj poziva na petogodišnji zastarni rok.

76. U spisu Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 se nalaze samo ovršne isprave temeljem kojih je i doneseno predmetno rješenje o ovrsi s prethodno navedenim dospijećem.

77. Predmetna ovrha da se provodi se temeljem pravomoćnog rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/12 od 9. srpnja 2012. koje nikada nije

pravomoćno stavljeno van snage i na temelju ovršnih isprava temeljem kojih je to rješenje doneseno te predmetni ovršni postupak nikada nije pravomoćno obustavljen.

78. Neovisno o tome, po čl. 241. i 245. ZOO-a zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine, do čega je ovdje došlo podnošenjem prijedloga za ovrhu te je predmetno rješenje o ovrsi postalo pravomoćno 6. kolovoza 2012., dok je tražbina iz zadužnica dospjela 16. prosinca 2009. kako je to u njima i navedeno.

79. Trgovački sud u Rijeci da je u predmetu pod posl. br. Ovr-1160/12 dana 17. listopada 2019. donio rješenje o nastavku postupka temeljem predmetnog rješenja o ovrsi u odnosu na ISTO d.d. u stečaju (zbog otvaranja stečaja) koje je potvrđeno rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6630/19 od 17. prosinca 2019. u pogledu kojeg je odbačena i ovršenikova revizija rješenjem VSRH pod posl. br. Revd-669/20 od 29 travnja 2020.

80. U svim tim postupcima, vođenim nakon donošenja odluka na koje se tužitelj neosnovano poziva, tužitelj je koristio iste navode kao i u ovom postupku, koji su pred svim tim sudskim instancama odbijeni i odbačeni kao neosnovani.

81. Utvrđenje iz tč. 2. izreke te presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod posl. br. PŽ-4893/17 od 18. siječnja 2018. na koje se tužitelj poziva se ne odnosi na tuženika MANEDA d.o.o. i na njegovu tražbinu, kao ni na zadužnice iz ovog predmeta te se tuženik MANEDA d.o.o. u toj točki 2. izreke ni ne spominje, niti se ta točka izreke na njega odnosi, niti je tuženik MANEDA d.o.o. stranka iz ugovora koji se spominju u toj točki izreke.

82. Zaduznice temeljem kojih je doneseno predmetno rješenje o ovrsi da nisu ustupljene i nemaju nikakve veze s tražbinom iz Ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. ili s bilo kojim drugim daljnjim ustupom tražbine koja je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009., na što se tužitelj neosnovano poziva bez odgovarajućih dokaza, a nisu ni izdane temeljem Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22. kolovoza 2008. koji se ne spominje u bilo kojoj izreci presude i na koji se tužitelj neutemeljeno poziva.

83. Sve predmetne zaduznice da su izdane prije sklapanja tog Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22. kolovoza 2008. u kojem tuženik nije ni stranka, što je vidljivo iz izreke pravomoćnog rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 od 9. srpnja 2012.

84. Tuženik smatra da tražbina temeljem koje se vodi ovaj ovršni postupak postoji te ustupi tražbina i nekakve ništetnosti na koje se tužitelj poziva nemaju nikakve veze s tim postupkom.

85. Tuženik MANEDA d.o.o. da nije stranka Ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. ili Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22. kolovoza 2008., on se u tim ugovorima ne spominje, te se presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod posl. br. PŽ-4893/17 od 18. siječnja 2018. u tom dijelu uopće ne odnosi na tuženika, niti se on u pogledu tog dijela izreke presude spominje i navodi, kao što se na tuženika ne odnosi i ne može odnositi ni neodređena i neodrediva formulacija izreke presude da je bez pravnog učinka i bilo koji drugi ustup tražbine koja je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009.

86. I zbog toga da su netočni tužitelji navodi da je ovdje utvrđeno da je ništetan osnovni pravni posao radi kojeg su izdane predmetne zadužnice i da su bez učinka prijenosi tih zadužnica jer se to ne spominje u izreci bilo koje presude.

87. Pravomoćno rješenje o ovrši Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. Ovr-1160/12 od 9. prosinca 2012. postojalo je znatno prije okončanja prvostupanjskog postupka povodom kojeg je donesena ta presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-4893/17 ali se u tim presudama nigdje ne spominje da bi tuženikova tražbina iz tog ovršnog postupka bila nepostojeća ili nezakonita, niti je u pogledu toga postavljen bilo kakav tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika, osobito jer po čl. 186. i čl. 106. ZPP-a tužba mora sadržavati točno određeni zahtjev i sadržavati sve što je potrebno za postupanje jer Sud odlučuje prema postavljenom zahtjevu.

88. Budući se u presudi na koju se tužitelj poziva nigdje u izreci ne spominje da je ništetna ili bez pravog učinka zadužnica ili tražbina iz ovog predmeta, na takvim navodima se ni ne može zasnivati odluka u ovome predmetu.

89. Budući je sud u ovome postupku vezan isključivo navodima i dokazima iz tužiteljeve žalbe nakon proteka roka te kako nigdje nije utvrđeno da se tuženikova tražbina temelji na Ugovoru o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. u kojem tuženik nije stranka te kako se nigdje u izreci bilo koje presude ne spominje da je ništetna ili bez pravog učinka tražbina tužitelja, odnosno ovršna isprava iz ovog predmeta, tužbeni zahtjev utemeljen na takvim navodima da je u cijelosti neosnovan, osobito što je predmetno pravomoćno rješenje Trgovačkog suda u Rijeci postojalo u vrijeme odlučivanja u svim tim postupcima i sastavni je dio tog spisa.

90. Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-4893/17 od 18. siječnja 2018. je djelomično ukinuta rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. RevT-300/18 od 5. prosinca 2018. dok je u preostalom dijelu neodređena i neodrediva u pogledu tuženika se ne može primijeniti na tuženika i zbog toga što ugovor o ustupu tražbine od 7. prosinca 2009. na koji se tužitelj poziva između MANEDA d.o.o. i Nenada Markovića nema nikakve veze s tuženikovom tražbinom iz ovog predmeta te se on nigdje ni ne spominje u izreci ili obrazloženju navedene presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske koja se na njega ni ne odnosi.

91. Taj Ugovor o ustupu tražbine od 7. prosinca 2009. da je sastavni dio spisa Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. P-4487/11 koji je postojao u vrijeme donošenja prvostupanjske presude od 15. veljače 2013. kao dio lista 194 – 200 spisa te je pobrojan u obrazloženju te prvostupanjske presude ali se on nigdje ni ne spominje u presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-4893/17 od 18. siječnja 2018. kojom je preinačena ta prvostupanjska presuda, niti u izreci, niti u obrazloženju, premda se nalazi u spisu te se ona na njega ni ne odnosi. Nikada nigdje nije utvrđeno da predmetne zadužnice nemaju pravni učinak, niti je utvrđeno da ne postoji tuženikova tražbina iz ovog predmeta.

92. Tuženik posebno ističe da su sve zadužnice iz predmetnog ovršnog postupka u kojima je tužitelj jamac platac predane na ime osiguranja plaćanja naknade štete, odnosno izvanugovornih obveza zbog kršenja Sporazumu o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. Zagreb od 21. kolovoza 2008. temeljem dogovora s tužiteljem i glavnim dužnikom INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o., a ne kako to netočno navodi tužitelj.

93. Niti jedna od predmetnih zadužnica da nije predana na naplatu temeljem ugovora na koje se tužitelj poziva i na koji bi se odnosila bilo koja presuda Visokog

trgovačkog suda Republike Hrvatske. Navedeno da je vidljivo i iz činjenice da se u Ugovoru o opciji prodaje (put option) od 22. kolovoza 2008. navodi da će biti predane zadužnice i mjenice ali se u tom Ugovoru od 22. kolovoza 2008. nigdje ne spominju predmetne zadužnice, niti se one spominju u bilo kojem drugom ugovoru na koji se tužitelj neosnovano poziva.

94. Iz izreke pravomoćnog rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/12 od 9. srpnja 2012. vidljivo je da su predmetne zadužnice izdane 21. kolovoza 2008., dakle prije sklapanja Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22. kolovoza 2008. na koji se tužitelj netočno poziva i u kojem se navodi da će zadužnice biti izdane, a predmetne zadužnice su već tada bile izdane.

95. Tužitelj da nije dokazao temeljem čega su predmetne zadužnice izdane i predane. Tuženiku MANEDA d.o.o. su sve predmetne zadužnice predane dana 4. prosinca 2009. od strane društva PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. koje je tada ustupilo ovdje tuženiku MANEDA d.o.o. dio svoje novčane tražbinu na ime naknade štete i troškova u iznosu od 11.010.000,00 kn s pripadajućom zateznom kamatom prema tužitelju, a koja tražbinu naknade štete društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. ima prema društvu INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. i tužitelju kao jamcu po osnovi naknade te štete i troškova te su u tu svrhu izdane i predane predmetne zadužnice.

96. Društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. da je predalo tuženiku MANEDA, d.o.o. sve predmetne zadužnice kao instrument osiguranja naplate naknade štete i troškova koje su mu u tu svrhu izdali i predali tužitelj kao jamac i društvo INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. dana 21. kolovoza 2008. temeljem Sporazuma o zajedničkom djelovanju od 21. kolovoza 2008. i postignutih dogovora na ime osiguranja naplate naknade štete i troškova u slučaju kršenja tog Sporazuma te su te zadužnice izdane i predane prije sklapanja Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22. kolovoza 2008. koji s tim zadužnicama nema nikakve veze i koje se u njemu nigdje ni ne navode i na koji se tužitelj neosnovano poziva.

97. U Ugovoru o opciji prodaje (put option) sklopljenom 22. kolovoza 2008. navodi se da će se izdati i predati zadužnice, dok su predmetne zadužnice već prije toga bile izdane i predane dana 21. kolovoza 2008. na ime osiguranja naplate navedene naknade štete u slučaju kršenja obveza od strane glavnog dužnika i tužitelja kao njegovog jamca, iz čega je vidljiva neosnovanost tužiteljevih navoda.

98. Navedeno potraživanje na ime naknade štete i njegov ustup da nikada nisu osporeni od strane tužitelja ili glavnog dužnika, premda su oni o navedenoj šteti i njenom ustupu obaviješteni i ta šteta za koju su odgovorni im je konkretizirana i dokazana. Upravo obratno, glavni dužnik i tužitelj da su priznavali sve obveze po predmetnim zadužnicama i poslovni odnos, a i sam tužitelj se nije žalio protiv predmetnog rješenja o ovrsi temeljem predmetnih zadužnica pa je ono postalo pravomoćno jer je tada tužitelj priznavao predmetnu štetu i tražbinu.

99. U vrijeme donošenja predmetnog rješenja o ovrsi, protiv kojeg se nije ni žalio, tužitelj nije smatrao da njegova obveza nije nastala ili da ne postoji, premda se već tada vodio sudski postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. P-4487/11 u kojem je donesena presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-4893/17 od 18. siječnja 2018.

100. Tužitelj da je tek znatno kasnije počeo navoditi da tuženikova tražbina iz ovog predmeta nije ni nastala, odnosno da ne postoji, premda je tužitelj takav prigovor

i navod mogao i morao istaknuti već u žalbi protiv predmetnog rješenja o ovrsi ali ga nije istaknuo budući je tada priznavao dug po osnovi njegove odgovornosti naknade štete, pa je samo i zbog toga ova tužba neosnovana.

101. Zahtjevom za izvršenje opcije prodaje i svih preuzetih obveza od 23. studenog 2009., koji je tužitelj primio 24. studenog 2008. društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. izvijestilo je i tužitelja da mu je kršenjem preuzetih obveza iz Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. Zagreb od 21. kolovoza 2008. uzrokovao štetu od 36.700.000,00 kn.

102. Dopisom, odnosno Ponovnim zahtjevom od 7. prosinca 2009., koji je tužitelj s prilogom primio 8. prosinca 2009.g., trgovačko društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. je opet izvijestilo tužitelja o šteti u iznosu od 36.700.000,00 kn koja mu je uzrokovana kršenjem preuzetih obveza iz Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. Zagreb od 21. kolovoza 2008.

103. Pri tom je istim dopisom, odnosno ponovnim zahtjevom od 7. prosinca 2009. koji je tužitelj primio 8. prosinca 2009. društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. obavijestilo tužitelja da je pravo na naknadu štete i tražbina na ime opisane navedene naknade štete ustupljena i prenesena ovdje tuženiku MANEDA, d.o.o.

104. Na navedene dopise i navode od 23. studenog 2009. i 7. prosinca 2009. tužitelj, kao ni društvo INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o., nikada nisu prigovorili i nisu imali bilo kakve primjedbe, već su iste na razne načine priznavali.

105. Nakon podnošenja tužbe u predmetu pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. P-4487/11 u kojem je donesena i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-4893/17 od 18. siječnja 2018. na koju se tužitelj ovdje poziva, tadašnji predsjednik Uprave ovdje tužitelja i direktor društva INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o., Josip Galinec je na zapisniku s ročišta pred Trgovačkim sudom u Zagrebu od 4. srpnja 2011. u predmetu St-332/11 (tamo dužnik), kao javnoj ispravi s presumptivnom dokaznom snagom po čl. 230. te čl. 123. – 126. ZPP-a, a na posebno pitanje Suda, priznao poslovni odnos po predmetnim zadužnicama s ovdje tuženikom MANEDA, d.o.o. (tamo predlagateljem) te je priznao da su INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o., čiji je ovdje tužitelj bio jamac i MANEDA d.o.o., tijekom svog poslovnog odnosa sve vrijeme pregovarali i dogovarali se i da je on očekivao da će te zadužnice nakon stjecanja dionica TOZ-a, odnosno realizacije ugovora temeljem suglasnih sporazuma stranaka biti povučene i predane društvu INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. (str. 3., st. 1. navedenog zapisnika).

106. Gospodin Josip Galinec, kao tadašnji predsjednik Uprave tužitelja, da je na zapisnik od 4. srpnja 2011. u spisu pod posl. br. St-332/11 pred Trgovačkim sudom u Zagrebu izjavio i potvrdio da je s Markovićem, koji je tada bio direktor društva MANEDA d.o.o. i PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. te s osobama koje su s njim povezane sklopio sporazum koji predstavlja jednu vrstu ortaštva, a cilj mu je bio preuzimanje kontrole nad tvrtkom TOZ PENKALA d.d. Predsjednik Uprave tužitelja da je više puta po predmetnim zadužnicama i poslovima priznavao dug prema tužitelju kao vjerovniku, poslovni i obveznopravni odnos s tužiteljem te pravo na upotrebu tih zadužnica u kojima je tužitelj naveden kao vjerovnik s točnim iznosom i dospijećem tražbine.

107. Predmetne zadužnice iz ovog spora da su izdane i predane na ime osiguranja naplate naknade štete koja može nastati i koja je i nastala zbog kršenja preuzetih obveza od strane društva INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. i tužitelja kao njegovog jamca prema društvu PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. iz

Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. Zagreb od 21. kolovoza 2008. koji je zaključen prije nego što je Ugovor o opciji prodaje (put option) od 22. kolovoza 2008. na koji se tužitelj neosnovano poziva bio i sklopljen.

108. Potom su te zadužnice predane od strane društva PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. ovdje tuženiku MANEDA d.o.o. kao instrument osiguranja naplate ustupljenog mu potraživanja nastalog na ime naknade štete i troškova prema ovdje tužitelju, o kojoj šteti i ustupu tog potraživanja naknade štete je tužitelj obavijestio tuženika Dopisom - ponovnim zahtjevom od 7. prosinca 2009. g koji je tužitelj primio 8 prosinca 2009. i na njega nije imao nikakvih primjedbi.

109. Tuženik navodi kako se navedena ustupljena šteta ogleda se u tome što se na temelju Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. Zagreb od 21. kolovoza 2008. društvo INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. iz Zagreba, Savska cesta 66 obvezalo se u članku 2. tog Sporazuma društvu PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. da će objaviti ponudu za preuzimanje svih dionica trgovačkog društva TOZ Penkala, Tvornica olovaka Zagreb (u daljnjem tekstu: TOZ), platiti kupoprodajnu cijenu za sve dionice i sve troškove povezane s ponudom za preuzimanje te je isključivo zbog tih preuzetih obveza od strane društva INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. i sklopilo navedeni Sporazum o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. Zagreb od 21. kolovoza 2008. radi stabiliziranja vlasničke strukture TOZ-a. Društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. da je u potpunosti ispunilo sve obveze prema Sporazumu o zajedničkom djelovanju od 21. kolovoza 2008. INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o., čiji je tužitelj jamac, da je prekršilo navedeni Sporazum uzrokujući društvu PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. štetu i troškove jer nije u zakonskom roku (nikada) objavilo ponudu za preuzimanje društva TOZ, nije platilo kupoprodajnu cijenu za sve dionice ponuđene na prodaju u okviru ponude za preuzimanje i sve troškove povezane s ponudom za preuzimanje te su za takav slučaj izdane i predane predmetne zadužnice u svrhu naplate nastale štete zbog kršenja tog Sporazuma od 21. kolovoza 2008.

110. Zbog štetnih radnji i propusta društva INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. je pravomoćnm i konačnim Rješenjem Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga (dalje: HANFA) od 21. studenog 2008. utvrđeno da je za INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. i PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. sklapanjem Sporazuma o zajedničkom djelovanju dana 21. kolovoza 2008. nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje javnog dioničkog društva TOZ ali po tom rješenju nikada nije postupljeno te nikada nije objavljena ponuda za preuzimanje, iako se društvo INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. prema navedenom Sporazumu od 21. kolovoza 2008. obvezalo da će sve to obaviti, objaviti ponudu za preuzimanje, platiti sve dionice ponuđene u okviru te ponude i sve troškove povezane s ponudom.

111. Zbog namjernog kršenja navedenog Sporazuma od 21. kolovoza 2008. od strane društva INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. i ne objavljivanja ponude za preuzimanje, društvu PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. da je nastala šteta od 36.700.000,00 kn, koja šteta se ogleda u činjenici da svih 36.700 dionica TOZ-a u vlasništvu PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. po 13., st. 3. Zakona o preuzimanju dioničkih društava (NN 102/07, 36/09 – dalje: ZPDD) zbog tog kršenja nema pravo glasa te ih PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. po čl. 40. ZPDD-a ne može više ni stjecati, ni otpuštati (prodavati) pa je zbog toga svih tih 36.700 dionica TOZ-a u vlasništvu PLANIDAL ULAGANJA d.o.o., a zbog namjernih štetnih i prijevarnih radnji društva

INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o., čiji je tužitelj bio jamac, postalo potpuno bezvrijedno, budući im trajno nedostaju temeljna prava koja proizlaze iz dionice, pravo glasa i pravo raspolaganja i trgovanja. INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. da je kršenjem navedenog Sporazuma od 21. kolovoza 2008. i neobjavlivanjem ponude za preuzimanje dovela društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. u počinjenje prekršaja iz čl. 59, st. 1., tč. 3. ZPDD-a, za koji je predviđena kazna do 1.000.000,00 kn za pravnu te do 50.000,00 kn za odgovornu osobu.

112. Dio navedene štete ustupljene tužitelju i troška u iznosu od 11.010.000,00 kn, uvećano za zatezne kamate, s kojom ustupljenom štetom su predani pripadajući instrumenti osiguranja naplate tog potraživanja, među kojima su i sve predmetne zadužnice, predstavlja umnožak 36.700 dionica TOZ-a u vlasništvu društva PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. i pojedinačne nominalne vrijednosti jedne dionice TOZ-a od 300,00 kn po jednoj dionici TOZ-a, što čini iznos od 11.010.000,00 kn, i to kao prvi dio štete i minimum štete koja je ovdje nastala, budući je vrijednost jedne dionice TOZ-a bila znatno veća od njene nominalne vrijednosti od 300,00 kn po dionici jer je knjigovodstvena i realna vrijednost 1 redovne dionice TOZ-a u to vrijeme iznosila 1.000,00 kn. Nominalna vrijednost 1 dionice TOZ-a iznosila je 300,00 kn, što kada se pomnoži s 36 700 dionica TOZ-a u vlasništvu Planidal ulaganja d.o.o. iznosi 11.010.000,00 kn, što je predstavljalo najniži mogući iznos štete koja je tom društvu prouzročena navedenim kršenjem Sporazuma od 21. kolovoza 2008., dok je po knjigovodstvenoj vrijednosti 1 dionica TOZ-a vrijedila 1.000,00 kn po dionici pa je vrijednost 36 700 dionica TOZ-a u vlasništvu Planidal ulaganja d.o.o. i ukupna stvarna šteta iznosila 36.700.000,00 kn.

113. Iz svega navedenog da je vidljiva potpuna neosnovanost tužbenog zahtjeva i netočnost navoda tužbe, osobito jer je tužitelj više puta po predmetnim zadužnicama i poslovima priznavao dug prema tuženiku kao vjerovniku, poslovni i obveznopravni odnos s tuženikom te pravo na upotrebu tih zadužnica, u kojima je tuženik naveden kao vjerovnik s točnim iznosom i dospijećem tražbine.

114. Predsjednik Uprave tužitelja, Josip Galinec da je na zapisniku s ročišta pred Trgovačkim sudom u Zagrebu od 4. srpnja 2011. u predmetu St-332/11 priznao poslovni odnos po predmetnim zadužnicama s tuženikom te da su oni tijekom svog poslovnog odnosa sve vrijeme pregovarali i dogovarali se i da je očekivao da će te zadužnice nakon stjecanja dionica TOZ-a, odnosno realizacije ugovora temeljem suglasnih sporazuma stranaka biti povučene i predane (str. 3., st. 1. navedenog zapisnika). Zbog toga da tužitelj nije ni izjavo žalbu protiv predmetnog rješenja o ovrsi.

115. Neovisno o tome, tuženik ukazuje da je tužbeni zahtjev neosnovan i prema stavu Visokog trgovačkog suda RH iz presude pod posl. br. PŽ – 2868/2019. od 4. lipnja 2020. prema kojem, sve i kada bi se ispostavilo da tuženik nije imao potraživanje prema tužitelju radi kojih je aktivirao zadužnice to svejedno ne bi dovelo do osnovanosti tužbenog zahtjeva u ovome predmetu jer, suprotno tužiteljevim tvrdnjama, zadužnice nisu krivotvorene isprave, njihov sadržaj nije neistinit, a ne može se reći ni da ih je tuženik neovlašteno i nezakonito popunio jer je u njih upisao iznose tražbina za koje je smatrao da mu ih tužitelj duguje. Prigovor krivotvorenosti isprave tiče se samo izdavanja papira, ne i njegova sadržaja, a nije sporno da je zadužnice izdao upravo tužitelj. Nadalje, kao što je to prethodno već izloženo, zadužnica da je popunjena sukladno čl. 4. Pravilnika pa nije neistinita ni glede svoga sadržaja, pri čemu naknadno upisani iznosi obveze predstavljaju samo činjenicu u ispravi čije se nepostojanje (odnosno neistinitost) kao takvo ne može utvrđivati tužbom na utvrđenje iz čl. 187.

ZPP-a, već u pogledu postavljenog kondemnatornog zahtjeva usmjerenog na isplatu iznosa koji je neosnovano stečen naplatom zadužnice (čl. 1111. ZOO) jer da je došlo do stjecanja bez osnove iznosa navedenih u zadužnicama, tužitelju bi svakako pripalo pravo na kondemnatornu tužbu unutar kojeg postupka bi se onda utvrđivalo postojanje prava na naplatu iznosa iz zadužnica.

116. Naknadno upisani iznosi obveze predstavljaju samo činjenicu u ispravi - zadužnici čije se nepostojanje (odnosno neistinitost) kao takvo ne može utvrđivati tužbom na utvrđenje iz čl. 187. ZPP-a, već u pogledu postavljenog kondemnatornog zahtjeva usmjerenog na isplatu iznosa koji je neosnovano stečen naplatom zadužnice (čl. 1111. ZOO) jer da je došlo do stjecanja bez osnove iznosa navedenih u zadužnicama, tužitelju bi svakako pripalo pravo na kondemnatornu tužbu unutar kojeg postupka bi se onda utvrđivalo postojanje prava na naplatu iznosa iz zadužnica, što predstavlja stav iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ – 2868/2019. od 4. lipnja 2020.

117. Imajući u vidu sve prethodno navedeno te činjenicu da niti jednom sudskom odlukom nikada nije utvrđena ništetnost ovršne isprave u ovome predmetu, kao i činjenicu da ničime nije dokazano da tražbina u ovome predmetu nije nastala, da ne postoji ili da je prestala, tuženik smatra da je tužbeni zahtjev tužitelja potpuno neosnovan.

118. Slijedom navedenog, predlaže se odbaciti tužbu u ovome predmetu, odnosno odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te tužitelja obvezati na dužnost snošenja troškova postupka.

119. Umješač ISTO Grupa d.d. navodi da je ISTO Grupa d.d. izvanknjižni vlasnik nekretnine u odnosu na koju je određena ovrha rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12 od 9. srpnja 2012., za koju se u ovom postupku traži proglašenje iste nedopuštenom. Navedenim rješenjem o ovrsi određena je ovrha na nekretnina koje su upisane u zemljišne knjige Općinskog suda u Puli, na ime društva Industrogradnja grupa d.d. Zagreb, uključujući i kč.br. 2377/3 površine 3.053 m², upisano u zk.ul. 3163, k.o. Krnica.

120. Industrogradnja grupa d.d. je zajednički pravni prednik društva ISTO d.d. (sada u stečaju), ovdje Tužitelja i društva ISTO Grupa d.d., ovdje umješač na strani Tužitelja. Naime, društvo Industrogradnja grupa d.d. Zagreb pripojeno je društvu ISTO d.d. Varaždin, A. Šenoe 4-6, OIB: 88502209643. Trgovački sud u Varaždinu donio je 22. veljače 2017. rješenje, posl. broj Tt-17/596, kojim je u sudski registar upisano predmetno pripajanje. Društvo ISTO d.d. Varaždin potom je podijeljeno prijenosom dijela imovine društva ISTO d.d. Varaždin, kao društva koje se dijeli i ne prestaje, na nova društva koja se osnivaju radi provođenja podjele, s osnivanjem društva ISTO Grupa d.d. Varaždin i društva Industrogradnja d.d. Varaždin. Trgovački sud u Varaždinu donio je 31. svibnja 2017. rješenje, posl. broj Tt-17/2400, kojim je u sudski registar upisana predmetna podjela. Sukladno Planu podjele društva ISTO d.d. Varaždin, nekretnina naziva DUGA UVALA - 3. RESTORAN i dr., zk. ul. 3163, k.o. Krnica, kčbr. 2377/3, prešla je u vlasništvo društva ISTO Grupa d.d. (list 42. Plana podjele odnosno str. 1/12 Opis imovine, obveza i kapitala ISTO Grupe d.d.). U zemljišnim knjigama Općinskog suda u Puli, predmetna čestica trenutno je upisana na ime društva ISTO d.d. (sada u stečaju). Dakle, u zemljišnim knjigama provedeno je pripajanje, ali ne i podjela poslije pripajanja.

121. Umješač ISTO Grupa d.d. naglašava da je, radi upisa vlasništva nad svojom nekretninama, podnijela tužbu radi utvrđenja prava vlasništva. Postupak se vodi pred Trgovačkim sudom u Varaždinu, posl. broj P-217/18. U navedenom postupku Trgovački sud u Varaždinu, donio je dana 12. ožujka 2020. djelomičnu presudu (P-217/18), koja je pravomoćna s danom 16. ožujka 2020., a kojom se utvrđuje, između ostalog, da je ISTO Grupa d.d. Varaždin vlasnik nekretnine opisane kao kč.br. 2377/3, upisane u zk.ul. 3163, k.o. Krnica. Slijedom navedenog, razvidan je interes ISTO Grupe d.d. Varaždin, da se kao umješač uključi u ovaj postupak na strani Tužitelja, budući da se u predmetnom postupku radi o proglašenju nedopuštenom ovrhe na nekretnini koja je imovina ISTO Grupe d.d. Varaždin. ISTO Grupa d.d. ne može upisati svoje vlasništvo nad predmetnom nekretninom isključivo zbog zabilježbe ovrhe koja je predmet ovog postupka (temeljem rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12) te joj svakodnevno nastaje teško nadoknadiva odnosno nenadoknadiva šteta.

122. Proveden je dokazni postupak u kojem je izvršen uvid u rješenje o upućivanju u parnicu Trgovačkog suda u Rijeci posl. broj Ovr-1160/12 od 3. ožujka 2020. (list 12-13 spisa), Rješenje Visokog trgovačkog suda RH, posl. broj PŽ-2271/20 od 28. listopada 2020. (list 15-18 spisa), rješenje o ovrsi Trgovačkog suda Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12 od 9. srpnja 2012. (list 19-20 spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra za tužitelja (list 21-26 spisa), Ugovor o opciji prodaje od 22. kolovoza 2008. (list 27-28 spisa), u ugovore o ustupu tražbine (list 29-32 spisa), u presudu Visokog trgovačkog suda RH, posl. broj PŽ-4893/17 od 18. siječnja 2018. (list 33-40 spisa), rješenje Vrhovnog suda RH, posl. broj Revt-300/18 od 5. prosinca 2018. (list 41-46 spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda RH, posl. broj PŽ-3195/19 od 11. lipnja 2019. (list 47-51 spisa), izvadak iz sudskog registra za TOZ Penkala d.d. (list 52-56 spisa), rješenje o osnivanju sudskog pologa Općinskog građanskog suda u Zagrebu, posl. broj R2-738/18 od 16. srpnja 2018. (list 57-59 spisa), u zaključak Općinskog suda u Puli posl. br. Ovr-2049/12 od 25. rujna 2012. (list 90 spisa), rješenje Vrhovnog suda RH pod br. Rev 2183/13 od 13. travnja 2016. (list 91-93 spisa), u zemljišnoknjižni izvatke (list 94-108 spisa), u rješenje Općinskog suda u Puli posl. br. Ovr-2049/12 od 27. srpnja 2016. (list 109-121 i 1080-1082 spisa), u rješenje Županijskog suda u Puli pod posl. br. GŽ Ovr-916/16, GŽ Ovr-917/16 i GŽ Ovr-918/16 od 22. veljače 2017. (list 122-138 spisa), u rješenje Općinskog suda u Rijeci pod br. Ovr-961/2019 od 29.8.2019. (list 139-141 spisa), u presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-4893/17 od 18. siječnja 2018. (list 143-149 spisa), u rješenje Vrhovnog suda RH pod posl. br. Revt – 300/18 od 5. prosinca 2018. (list 150-155 spisa), u presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-4487/11 od 15. veljače 2013 (list 162-171 spisa) u rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-3195/2019 od 11. lipnja 2019. (list 172-176 spisa), u Sporazum o zajedničkom djelovanju od 21. kolovoza 2008. između Industrogradnja nekretnine d.o.o. i Planidal ulaganja d.o.o. (list 187 spisa), u rješenje Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga od 21. studenog 2008. (list 188-192 spisa), u zahtjev za izvršenje opcije prodaje (list 193-203 spisa), u zapisnik s ročišta Trgovačkog suda u Zagrebu od 4. srpnja 2011. u predmetu St-332/11 (list 204-206 spisa), u Sporazum od 11. veljače 2011. s rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. Ovr-6373/2010 od 31. siječnja 2011. (list 207-212 spisa), u z.k. izvatke (listu 218-223 spisa), u Trgovačkog suda u Varaždinu i Zagrebu za tužitelja i za društvo Industrogradnja Grupa d.d. (list 224-227 spisa), u Plan podjele društva ISTO d.d. iz Varaždina, Augusta Šenoe 4-6 od 10. travnja 2017. (list 229-377 i 593-711 spisa), u djelomičnu presudu na temelju priznanja, Trgovačkog suda u

Varaždinu pod posl. br. P-217/2018 od 12.3.2020. s potvrdom pravomoćnosti (list 378-383 spisa), u Sporazum i Anex sporazumu o zajedničkom djelovanju (list 410-415 spisa), u z.k. izvatke (list 423-529 spisa), u rješenje naslovnog suda P-36/2018 od 13. kolovoza 2019. (list 563 spisa), u rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-273/2021 od 1. travnja 2021. (list 564-566 spisa) rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-296/2019 od 9. srpnja 2020. (list 568-570 spisa) u rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-3035/2019 od 25. listopada 2020. (list 571-573 spisa), u presudu i rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu P-3552/12 od 27. listopada 2014. (list 808-817 spisa), u rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6630/19 od 17. prosinca 2019. (list 821-824 spisa), pročitani su pisani iskazi svjedoka Daliborke Planinčević i zakonskih zastupnika stranaka Nenada Markovića, Tomislav Đuričina i Josipa Galineca (list 883-913, 916-917, 919-924), u presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1337/2019 od 7. studenog 2022. (list 955-967 spisa), u e-mail poruke na listu 986-992 i 996 spisa), u prijedlog ugovora o uređenju međusobnih odnosa (list 993-995 spisa), u potvrdu na listu 1133 spisa, te je izvršen uvid u spise Trgovačkog suda u Varaždinu posl. br. Ovr-23/2022 (ranije Općinski sud u Puli – Pola Ovr-2049/2012), Trgovačkog suda u Varaždinu Ovr-27/2022 (ranije Općinski sud u Puli – Pola Ovr-1160/2012), te Trgovačkog suda u Pazinu P-42/2023.

123. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog raspravljanja, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti.

124. Pisani iskazi zakonskih zastupnika stranaka i svjedoka Daliborke Planinčević nisu od posebnog značaja za donošenje odluke u ovom postupku. Ovo najprije stoga što su zakonski zastupnici stranaka usvojim iskazima u bitnome samo ponovili navode koje su isticali u podnescima tijekom ovog postupka i na ročištima za glavnu raspravu, a svjedok Daliborka Planinčević je svakako zainteresirana za uspjeh tuženika u ovom postupku. Nadalje, u drugim postupcima pred sudovima stranke su o pojedinim okolnostima iskazivale različito nego li u ovom postupku (primjerice o u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-4487/2011 na okolnosti osnove zbog koje su zadužnice predane Daliborki Planinčević i okolnosti ustupa tražbine Nenadu Markoviću te potom društvu Maneda d.o.o., zajedno sa danim bjanko zadužnicama).

125. Stoga je ovaj sud odluku u ovom postupku temeljio na ispravama koje su stranke priložile u spis.

126. Tužba u ovome predmetu se po čl. 51. st. 3. OZ-a može temeljiti isključivo na razlozima koje je ovršenik istaknuo u žalbi povodom koje je upućen u parnicu te ona mora biti podnesena u prekluzivnom roku od 15 dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu.

127. Uvidom u žalbu povodom koje je tužitelj upućen u parnicu jasno proizlazi da su razlozi istovjetni onima koje opisuje u tužbi. Stoga nije osnovan prijedlog tuženika za odbačaj tužbe u ovom postupku s osnova odredbi čl. 51. st. 3. OZ-a.

128. Nije osnovan ni istaknuti prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Naime, rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci posl.br. Ovr-1160/12 od 3. ožujka 2021. upravo je Tužitelj upućen u pokretanje postupka radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. Kako je Trgovački sud u Rijeci uputio tužitelja na pokretanje ovog parničnog postupka, a

rješenje o upućivanju u parnicu potvrđeno je od strane Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, to je tužitelj aktivno legitimiran u ovoj parnici.

129. Nadalje, rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci Poslovni broj Ovr-1160/2012-108 od 3.ožujka 2020. tužitelj je (kao ovršenik) upućen da u roku od 15 (petnaest) dana od dana pravomoćnosti rješenja pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe određene rješenjem poslovni broj Ovr-1160/12-4 od 9. srpnja 2012. nedopuštenom zbog razloga iz kojih je izjavio žalbu nakon proteka roka.

130. Prema odredbi čl. 49. st. 1. OZ-a ovršenik može zbog razloga iz čl. 46. st. 1. t. 7. i t. 9-11. ovršnog zakona podnijeti žalbu protiv rješenja o ovrsi i nakon njegove pravomoćnosti ako taj razlog nije mogao iz opravdanih razloga istaknuti već u roku za žalbu protiv toga rješenja.

131. Navedeni žalbeni razlog, ovršenik nije mogao istaknuti u roku za žalbu, budući je isti nastao nakon pravomoćnosti rješenja o ovrsi. Ovo jasno proizlazi već iz obrazloženja rješenja Ovr-1160/2012-108 od 3.ožujka 2020. kojim je tužitelj upućen na ovu parnicu, a u kojem stoji da navedeni žalbeni razlog, ovršenik nije mogao istaknuti u roku za žalbu, budući je isti nastao nakon pravomoćnosti rješenja o ovrsi.

132. Prema čl. 49. st. 2. OZ-a žalba nakon proteka roka, a time i tužba povodom takve žalbe može se podnijeti sve do dovršetka ovršnog postupka.

133. Uvidom u ovršne predmete Trgovačkog suda u Rijeci Ovr-1160/12 (sada predmet Trgovačkog suda u Varaždinu posl. br. Ovr-27/2022) i općinskog suda u Puli posl. Br. Ovr-2049/12, (sada predmet Trgovačkog suda u Varaždinu posl. br. Ovr-23/2022), utvrđeno je da ti ovršni postupci do zaključenja glavne rasprave u ovom postupku nisu dovršeni. Stoga tužitelj ni s tog osnova nije prekludiran u pravu na podnošenje tužbe u ovom predmetu.

134. Pored navedenog, Vrhovni sud Republike Hrvatske je izrazio pravno shvaćanje u odluci Rev 1012/2020-2 od 22. prosinca 2020. da nijednom odredbom Ovršnog zakona nije propisano da nakon provedbe ovrhe i samo zbog te činjenice tužbeni zahtjev za proglašenje nedopuštenosti ovrhe postaje neosnovan, a niti da bi tužba postala nedopuštena.

135. Nadalje, nije osnovan ni prijedlog za odbacivanje tužbe zbog nedostatka pravnog interesa, bez obzira što je ovrha okončana u odnosu na dio nekretnina.

136. Naime, prema odredbi članka 187. stavka 1. ZPP-a tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje, odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. Prema stavku 2. istog zakonskog članka, takva se tužba može podići kada je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjev za činidbu iz tog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Nesporno je da je tužitelj kao ovršenik u navedenom ovršnom postupku, kojeg je tuženik kao ovrhovoditelj pokrenuo i nakon što je podnio žalbu protiv rješenja o ovrsi zbog žalbenih razloga propisanih člankom 50. stavkom 1. točkama 7. i 9. Ovršnog zakona upućen pokrenuti parnicu radi proglašenja ovrhe neopuštenom prema rješenju od 3. ožujka 2020. (list 12-13 spisa) što je i učinio (tako je odlučio Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u rješenju Poslovni broj: 52 PŽ-2658/2022-2 od 27. lipnja 2022.).

137. Nije osnovan ni prigovor tuženika da je tužba u ovom predmetu podnesena nepravodobno odnosno izvan prekluzivnog roka od 15 dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu.

138. Tužitelj je, nesporno, upućen u pokretanje parnice radi proglašenja nedopuštenom ovrhe rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12 od 3. ožujka 2020. Na predmetno rješenje, također nesporno, tužitelj je uložio žalbu koja je u cijelosti odbijena rješenjem Visokog trgovačkog suda RH, posl. broj PŽ-2271/20 od 28. listopada 2020.. Uvidom u potvrdu na listu 1133 spisa te u sustav e-Spis utvrđeno je da je navedeno rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske punomoćnik tužitelja zaprimio 24. prosinca 2020..

139. Predmetno rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske prema strankama ima učinak tek od kada im je dostavljeno, sukladno čl. 347. u vezi s čl. 334. st. 2. Zakona o parničnom postupku. Slijedom navedenog, obzirom da je rješenje Visokog trgovačkog suda punomoćnik tužitelja preuzeo 24. prosinca 2020., a tužba u ovom predmetu podnesena je 6. siječnja 2021., razvidno je da tužba u cijelosti pravodobna i podnesena unutar prekluzivnog roka od 15 dana. Pored navedenog, Trgovački sud u Rijeci predmetnu je potvrdu izdao 21. travnja 2023., u vrijeme dok se predmetni spis već nalazio na uvidu kog naslovnog suda (od 13. travnja 2023.), dakle bez uvida u sam spis. Pored ovakvih utvrđenja jasno proizlazi da datum pravomoćnosti rješenja trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12 od 3. ožujka 2020. nije 19. ožujka 2020., budući da je ovdje riječ o očitjima, nego je datum pravomoćnosti predmetnog rješenja 24. prosinca 2020. (tako je, primjerice, odlučio i Županijski sud u Osijeku, u svojoj odluci posl. broj GŽ-1655/16-2 od 22. rujna 2016.).

140. Neosnovan je i prigovor tuženika sa tužbu u ovom postupku valja odbaciti zbog toga što se između istih stranka i u pogledu jednakog tužbenog zahtjeva, vodi tužba pokrenuta još 18. studenog 2016. Uvidom u predmet Trgovačkog suda u Pazinu, posl. broj P-42/23, razvidno je da je predmetni spis ranije vođen kod Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-2958/2016, da je tužbu podnijelo društvo Industrogradnja grupa d.d., OIB: 19751350811, a ne društvo ISTO d.d. u stečaju, (koje 2016. godine još nije ni postojalo).

141. Nadalje, u tom je predmetu ovršenik – tužitelj na tu parnicu bio prethodno upućen rješenjem Općinskog suda u Puli u spisu pod br. Ovr-2049/12 (Ovr-4919/17) od 27. listopada 2016. (list 90 spisa), te je tu parnicu i pokrenuo predajom tužbe 18. studenog 2016.

142. Međutim, rješenjem naslovnog suda 6 P-42/2023-42 od 22. ožujka 2023. utvrđeno je da je tužba u tom postupku povučena. Takva je odluka donesena zbog toga što je uvidom u dokumentaciju u spisu utvrđeno da tužba nije dostavljena tuženiku na odgovor (u smislu odredbi članka 284. Zakona o parničnom postupku, te odredbe članka 107. stavak 1. Zakona o parničnom postupku). Nadalje, utvrđeno je da je tuženik podneskom od 16. srpnja 2021., te kasnijim podnescima u kojima je predlagao nastavak postupka, izjavo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti.

143. U konkretnom slučaju tužitelj je poduzeo parničnu radnju – povukao je tužbu podneskom od 17. ožujka 2023., prije nego li je tužba dostavljena tuženiku na odgovor (u smislu odredbe članka 284. ZPP/13). Stoga je tužitelj, neovisno o tuženikovom očitovanju o tužbi i tužbenom zahtjevu koje je dostavljeno u spis prije nego li je tužba dostavljena istome na odgovor, upravo na temelju odredbe članka 193. stavka 1. u svezi članka 288.a stavka 5. ZPP/13, u mogućnosti povući tužbu i bez pristanka

tuženika. Naime, takvu pravnu situaciju određuje odredba članka 288.a stavka 5. ZPP/13 kojom je propisano da kad je ZPP-om predviđeno da stranka može poduzeti kakvu parničnu radnju dok se tuženik ne upusti u raspravljanje o glavnoj stvari (primjerice povući tužbu sukladno odredbi članka 193. stavka 1. ZPP/13), takva radnja se može poduzeti sve dok tuženik nije podnio odgovor na tužbu, a ako tužba nije dostavljena tuženiku radi podnošenja pisanog odgovora na tužbu, sve dok tuženik na pripremnom ročištu ne iznese svoj odgovor na tužbu, osim ako ovim Zakonom nije drukčije predviđeno. Prema zaključku suda u tom predmetu tuženikovo očitovanje o tužbi i tužbenom zahtjevu nema utjecaja na njegovo upuštanje u raspravljanje o glavnoj stvari u smislu odredbi članka 193. stavka 1. u svezi članka 288.a stavka 5. ZPP-a.

144. Nadalje, okolnost da je pravomoćnim rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31. svibnja 2017. (nesporno) izvršen upis podjele tužitelja ISTO d.d., na koje je ranije pripojen ovršenik INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. iz predmetnog rješenja Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/12 od 9. srpnja 2012., temeljem Plana podjele društva ISTO d.d. sa sjedištem u Varaždinu, Augusta Šenoje 4-6 donesenog od strane uprave tog društva 10. travnja 2017. te odobrenog od strane skupštine tog društva dana 18 travnja 2017. i izvršena podjela društva ISTO d.d. koje se dijeli i ne prestaje na nova društva koja su u tu svrhu osnovana, i to na društva ISTO Grupa d.d. i Industrogradnja d.d. nije od značaja za aktivnu legitimaciju tužitelja u ovom postupku.

145. Naime, tužitelj je (i nadalje) ovršenik u ovršnom postupku koji se kod Trgovačkog suda u Rijeci vodi pod poslovnim brojem Ovr-1160/2012 i u tom je postupku upućen na pokretanje ove parnice, pa je već samo zbog tih okolnosti aktivno legitimiran voditi ovaj postupak. Ovo sve bez obzira na pravne posljedice propisane odredbama čl. 550. n Zakona o trgovačkim društvima i činjenice da je izvršen upis podjele tužitelja ISTO d.d.

- Osnovan je prigovor tužitelja da tuženik nema tražbinu jer je istu stekao ustupima koji su ništetni.

146. Tužitelj po zaključku ovog suda osnovano tvrdi da tuženik nema tražbinu jer je istu stekao ustupima koji su ništetni. Naime, točka II. pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj PŽ-4893/17 od 18. siječnja 2018. (koja je priložena uz tužbu) glasi:

"Utvrđuje se da je bez pravnog učinka Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009., zaključen između II. tuženika (Daliborke Planinčević) i III. Tuženika (Nenada Markovića) i ovjeren kod javnog bilježnika Vlaste Zajec, broj OV-1366/09, kao i bilo koji drugi ustup tražbine koja je predmet Ugovora o ustupu tražbine od 13. veljače 2009."

147. Društvo Industrogradnja nekretnine d.o.o. i pravni prednik tužitelja osnovni pravni posao sklopili sa Daliborkom Planinčević. Radi osiguranja tražbine iz Ugovora o opciji prodaje Daliborki Planinčević predan je "paket" od 18 bjanko zadužnica i dvije mjenice. Iste je Daliborka Planinčević najprije ustupila Nenadu Markoviću, a Nenad Marković potom društvu Meneda d.o.o. Sesvete, ovdje tuženiku.

148. Temeljem ugovora o ustupu tražbine (list 29-32 spisa) Daliborka Planinčević ustupila je svoju spornu tražbinu (u iznosu od 17.753.625,00 kn), sa svim sredstvima osiguranja (i predmetnim zadužnicama) Nenadu Markoviću, koji je istu spornu tražbinu, sa svim sredstvima osiguranja (i predmetnim zadužnicama) ustupio društvu Maneda d.o.o., ovdje Tuženiku (društvu kojem je 100% vlasnik i direktor, a koje kao

odvjetnica zastupa upravu - Daliborka Planinčević), koje je podnijelo prijedlog za ovrhu Trgovačkom sudu u Rijeci (posl. broj Ovr-1160/12).

149. Nadalje, Nenad Marković i Maneda d.o.o. (ovdje tuženik) sklopili su dana 7. prosinca 2009. Ugovor o ustupu tražbine (ovjereno 7. prosinca 2009., broj ovjere OV-12835/09, JB Vlasta Zajec), temeljem kojeg Nenad Marković prenosi odnosno ustupa ovdje tuženiku "...svoju tražbinu odnosno sva svoje potraživanja... prema trgovačkom društvu Industrogradnja nekretnine d.o.o. i Industrogradnja grupa d.d. ... u iznosu od ukupno 17.753.625,00 kuna, sa svim sporednim pravima i primljenim sredstvima osiguranja... pod uvjetima i na način određen u Ugovoru o opciji prodaje sklopljenim dana 22. kolovoza 2008. između Daliborke Planinčević i Industrogradnja nekretnina d.o.o. te Industrogradnja d.d., kao jamca platca."

150. Industrogradnja d.d. (pravni prednik tužitelja) i Industrogradnja nekretnine d.o.o. izdali su dvije bjanko mjenice i ukupno 18 bjanko zadužnica (i predali iste Daliborki Planinčević), sredstva osiguranja koja su taksativno označena u predmetu pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, posl.br. P-4487/2011 (i presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj PŽ-4893/17, u točki I. izreke). Tuženik navedenu činjenicu (da postoje samo dvije bjanko mjenice i 18 bjanko zadužnica) nije doveo u pitanje, niti na način da je specificirao ili dokazao postojanje neke druge zadužnice.

151. Da se radi upravo o jednim te istim zadužnicama proizlazi i iz rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12 od 9. srpnja 2012. koje je izdano temeljem 8 zadužnica koje su, između ostalih zadužnica, specificirane u tužbi u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-4487/2011.

152. Dakle, nesporno je utvrđeno pravomoćnom presudom da je Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. ništetan, a pravna posljedica ništetnosti prvog ugovora o ustupu tražbine jest da su i svi kasniji ugovori o ustupu iste tražbine (koji su sklopljeni naknadno, nakon prvog ugovora i proizlaze iz prvog ugovora - ništetni odnosno bez pravnih učinaka). Tužitelj osnovano navodi da kako nitko ne može prenositi na novog imatelja više prava nego što ga sam ima (opće načelo nemo plus iuris).

153. Kako je nevaljan pravni posao ustupanja potraživanja i pripadajućih sredstava osiguranja potraživanja (predmetnih zadužnica) između Daliborke Planinčević i Nenada Markovića, pa potom Nenada Markovića i ovdje tuženika (što je pravomoćno utvrđeno), to onda tuženik nema pravnu osnovu za naplatu potraživanja, odnosno tuženik nema aktivnu legitimaciju u ovršnom postupku čije se proglašenje traži nedopuštenim.

154. Dakle, pravomoćno je utvrđeno da je bez pravnog učinka (ništetan) ugovor o ustupu tražbine kojim je 13. veljače 2009. Daliborka Planinčević ustupila predmetnu tražbinu sa svim sredstvima osiguranja Nenadu Markoviću, kao što je bez pravnog učinka (ništetan) i kasniji ugovor o ustupu kojim je 7. prosinca 2009. Nenad Marković istu tražbinu, sa svim sredstvima osiguranja, ustupio društvu Maneda d.o.o., ovdje tuženiku.

155. Već je iz tog razloga tužbeni zahtjev osnovan, odnosno ovrha je nedopuštena i to ne samo u odnosu na rješenje o nastavku postupka Trgovačkog suda u rijeci Ovr-1160/12 od 5. travnja 2019., već i u odnosu na osnovno rješenje o ovrsi u tom ovršnom predmetu od Ovr-1160/12 od 9. srpnja 2012.

156. Uzgred, u odnosu na ostale prigovore tužitelja, ovaj suda zaključuje kako slijedi:

- Osnovan je prigovor da sporna tražbina, koja je osigurana zadužnicama temeljem kojih je određena predmetna ovrha, nikada nije nastala:

157. Daliborka Planinčević i Nenad Marković sklopili su (nesporno) 13. veljače 2009. Ugovor o ustupu tražbine (ovjereno 13. veljače 2009., broj ovjere OV-1366/09, JB Vlasta Zajec), temeljem kojeg Daliborka Planinčević prenosi Nenadu Markoviću "...sva svoje potraživanja i sva svoja prava po svim osnovama koja su nastala ili mogu nastati prema trgovačkom društvu Industrogradnja nekretnine d.o.o. i Industrogradnja d.d. ... u iznosu od ukupno 17.753.625,00 kuna, sa svim sporednim pravima i primljenim sredstvima osiguranja... pod uvjetima i na način određen u Ugovoru o opciji prodaje sklopljenim dana 22. kolovoza 2008. između Daliborke Planinčević i Industrogradnja nekretnina d.o.o."

158. Iz članka 22. Anexa Sporazuma od 21. kolovoza 2008. (list 411-414 spisa) jasno proizlazi da su predmetne zadužnice dane kao sredstvo osiguranja plaćanja kupoprodajne cijene poslovnog udjela društva Planidal ulaganja d.o.o., te da nikakva dodatna osiguranja nisu ni predviđena ni dana. Štoviše, Anex Sporazuma jasno utvrđuje svrhu i opseg poslovanja Planidal ulaganja d.o.o. te ograničava to društvo od poduzimanja bilo kakvih drugih poslova.

159. Obzirom da je Daliborka Planinčević opisanu tražbinu (i svih 18 bjanko zadužnica, uključujući i predmetnih 8 zadužnica) ustupila Nenadu Markoviću, a Nenad Marković isto potom ustupio svom društvu Maneda d.o.o., ovdje tuženiku (koje je pokrenulo ovrhu čije se proglašenje nedopuštenom traži u ovoj pravnoj stvari), jasno je da se radi o istim zadužnicama, koje ne mogu biti iskorištene za drugu svrhu osim za osiguranje plaćanja kupoprodajne cijene za poslovni udjel Planidal ulaganja d.o.o. sukladno zaključenim ugovorima.

160. Predmetnih 8 bjanko zadužnica, koje su izdali Industrogradnja d.d. (pravni prednik tužitelja) i Industrogradnja nekretnine d.o.o., (temeljem kojih je pokrenuta ovrha u predmetu Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12) dio je od ukupno 18 zadužnica koje su izdane i predane Daliborki Planinčević u okviru osnovnog pravnog posla, kako je precizno utanačeno u dokumentima koji isti opisuju (Sporazumu, Aneksu Sporazuma, Ugovoru o opciji prodaje...). Pri tome je jedina utvrđena (uvjetna) tražbina Daliborke Planinčević bila ona za kupoprodajni cijenu poslovnih udjela društva Planidal ulaganja d.o.o., u visini 17.753.625,00 kn (koje je tražbina mogla nastati isključivo sklapanjem kupoprodajnog ugovora za poslovne udjele društva) i, kako je izrijekom navedeno, jedino je radi osiguranja te tražbine izdano i predano ukupno 18 bjanko zadužnica.

161. Time je jasno opisan osnovni pravni posao te je naveden i točan iznos tražbine (17.753.625,00 kuna što je utvrđena cijena za jedini poslovni udjel društva Planidal ulaganja d.o.o.), a izrijekom navedeno da se tražbina prenosi sa "svim sporednim pravima i primljenim sredstvima osiguranja". Dakle, navedeni Ugovor o ustupu tražbine od 13. veljače 2009. ujedno potvrđuje da su primljena sredstva osiguranja iz Ugovora o opciji prodaje od 22. kolovoza 2008., a to su: po vlastita mjenica i bjanko zadužnice (18 tipiziranih bjanko zadužnica, u pojedinačnom maksimalnom iznosu do 1.000.000,00 kn). Među primljenim zadužnicama su nesporno i njih 8 temeljem kojih je pokrenuta predmetna ovrha (predmet Trgovačkog suda u Rijeci, posl. broj Ovr-1160/12).

162. Nadalje, iz priloženih e-mailova (list 986-989, 992 i 996 spisa) po zaključku ovog suda razvidno je da su stranke pregovarale samo o stjecanju dionica TOZ Penkale d.d. (odnosno jedinog udjela društva Planidal ulaganja d.o.o. koje je iste dionice steklo i držalo), da su svi dokumenti koji su obuhvatili dogovor stranaka dogovarani zajedno, u istom "paketu" te su i svi potpisani isti dan (na istom susretu kod javnog bilježnika), da je 18 zadužnica dano isključivo radi osiguranja tražbine iz opcije prodaje (kako navodi Nenad Marković u e-mail poruci od 13. kolovoza 2008. i 17. kolovoza 2008.), te da su istovremeno s potpisom dokumenata predane i zadužnice.

163. Stoga nisu osnovani navodi tuženika da se predmet ovrhe tražbina za naknadu štete, ustupljena od strane društva Planidal ulaganja d.o.o. Čak i kada bi navedeno bilo točno, tražbina za naknadu navodne štete ne bi se smjela naplaćivati zadužnicama prije nego što je ista dokazana i utvrđena (pravni stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske sadržan u presudi, posl. broj Rev-176/11 od 3. rujna 2013.), a posebno ne zadužnicama izdanim drugoj osobi, radi osiguranja druge tražbine (što je ovdje nesporno slučaj).

164. Konačno, obzirom da je predmet osnovnog pravnog posla bilo stjecanje jedinog poslovnog udjela društva Planidal ulaganja d.o.o. od strane društva Industrogradnja nekretnine d.o.o., zbog čega je dana pozajmica u visini od 13.515.000,00 kuna te mjenice i zadužnice za osiguranje plaćanja kupoprodajne cijene u iznosu 17.753.625,00 kuna - jasno je da nema ni nekakve izvanugovorne štete koju bi tužitelj trebao namiriti tuženiku.

165. Dopisima - pozivima od 23. studenog 2009. i 7. prosinca 2009. nije "priznata" šteta niti je ista "konkretizirana i dokazana". U pozivima koje tuženik prilaže svojem podnesku (dopisi od 23. studenog 2009. i 7. prosinca 2009.) konkretiziran je jedino poziv na plaćanje kupoprodajne cijene (za jedini poslovni udjel društva Planidal ulaganja d.o.o., u iznosu 17.753.625,00 kn), uz "izvješćivanje o uzrokovanoj šteti od 36.700.000,00 kuna društvu Planidal ulaganja d.o.o." koje je bilo predmet kupoprodaje, što nikako nije ni dokaz osnovanosti ni visine štete.

166. Dopisi naslovljeni sa "Zahtjev za izvršenje opcije prodaje i svih preuzetih obveza" u prvom odlomku traže plaćanje kupoprodajne cijene (drugog dijela, nakon što je prvi dio namiren danom pozajmicom), premda nije bio sklopljen kupoprodajni ugovor za poslovni udjel društva Planidal ulaganja d.o.o. (niti je isti sklopljen kasnije).

167. Dakle, ovaj sud zaključuje da je postojao poslovni odnos upravo kako je utvrđeno priloženim Sporazumom, Anexom i Ugovorom o opciji prodaje, te da je dogovorena kupoprodaja jedinog poslovnog udjela društva Planidal ulaganja d.o.o. (pod uvjetnima i na način kako je navedeno u Aneksu Sporazuma i Ugovoru o opciji prodaje). Stoga ovaj sud zaključuje da su predmetna sredstva osiguranja - dvije mjenice i 18 bjanko zadužnica, izdane isključivo za osiguranje plaćanja kupoprodajne cijene za predmetni poslovni udjel, temeljem budućeg ugovora o kupoprodaji poslovnog udjela koji nikada nije sklopljen, pa niti tražbina nije nastala.

168. Tužitelj je stoga po zaključku ovog suda dokazao da tražbina iz osnovnog pravnog posla ne postoji, jer se osnovni pravni posao (gdje su predmetne zadužnice sredstvo osiguranja plaćanja kupoprodajne cijene) nije realizirao (kupoprodajni ugovor nikada nije zaključen). Stoga ne postoji ni bilo kakvo potraživanje tuženika prema tužitelju i/ili društvu Industrogradnja nekretnine d.o.o., niti potraživanje Nenada Markovića, niti potraživanje Daliborke Planinčević.

169. Pored svega navedenog, ovršne isprave - preslike bjanko zadužnica - vraćene su izdavatelju (društvu Industrogradnja nekretnine d.o.o.) u ovršnom postupku koji se kod Općinskog suda u Rijeci vodio pod posl.br. Ovr-3053/18. Slijedom navedenog, Trgovački sud u Rijeci je i obustavio je ovršni postupak Ovr-1160/12 budući da su ovršne isprave izuzete iz spisa.

170. Ovdje se radi se o zadužnici u smislu odredbe čl. 183. OZ-a, koja isprava se prema izričitoj zakonskoj odredbi u st. 1 izdaje u jednom primjerku i ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi kojim se zapljenjuje tražbina po računu i prenosi na ovrhovoditelja radi naplate.

171. Zadužnica po svojoj pravnoj prirodi predstavlja obligacijski vrijednosni papir kojim se njezin izdavatelj obvezuje ispuniti obvezu upisanu na toj ispravi njezinom zakonskom imatelju, sukladno odredbi čl. 1135. st. 1 ZOO. Ispunjenje tražbine iz vrijednosnog papira u smislu odredbe čl. 1141. ZOO može zahtijevati, uz njegovo podnošenje, samo njegov zakoniti imatelj odnosno osoba koju on ovlasti.

172. Obzirom na njezinu pravnu prirodu, zadužnica u pravnom prometu može cirkulirati, odnosno pravno djelovati samo kao izvornik i ne može biti izdana u više primjeraka, što je i odredbom čl. 183. st. 1 izričito određeno, pa se niti njezini prijepisi ne mogu smatrati valjanim vrijednosnim papirima, već bi mogli imati samo odgovarajuću dokaznu snagu u raznim sudskim i upravnim postupcima. Prijepisi zadužnice i prema ocjeni ovoga suda ne mogu biti osnova za neposredno ostvarivanje prava iz zadužnice (tako je odlučio i Županijski sud u Varaždinu u rješenju GŽ.3172/11-2 od 6. listopada 2011.).

173. Stoga ni nastavak ovrhe po rješenju Trgovačkog suda u Rijeci određen nakon dostave ovjerene preslike predmetnih zadužnica nije dopušten.

174. Međutim, ova okolnost nije od osobitog značaja obzirom da ni ovrha po osnovnom rješenju o ovrsi Trgovački sud u Rijeci nije dopuštena stoga što (kako je već navedeno) sporna tražbina, koja je osigurana zadužnicama temeljem kojih je određena predmetna ovrha, nikada nije nastala, te stoga što je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske pravomoćno utvrdio ništetnim ugovor o ustupu tražbine kojima je izvršen prijenos tražbine do ovrhovoditelja (ovdje tuženika), kao i zadužnica temeljem kojih je određena predmetna ovrha.

- Prigovor zastare nije od značaja obzirom da ovrhovoditelj (ovdje tuženik) nije niti bio ovlašten tražiti nastavak ovrhe temeljem ovjerenih preslika zadužnica.

- Nije osnovan prigovor tuženika da je Visoki trgovački sud RH pravomoćno utvrdio ništetnim osnovni pravni posao (ugovor) u okviru kojeg su izdane zadužnice, temeljem kojih je određena predmetna ovrha (posl. broj Ovr-1160/12).

175. Naime, pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vodio se parnični postupak pod posl. br. P-3552/2012 u kojem tužitelj traži utvrđenje ništetnosti Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22. kolovoza 2008. te utvrđenje da su ništetni Sporazum o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. od 21. kolovoza 2008. i Anex tom Sporazumu od 21. kolovoza 2008. o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. kao i povrat predmetnih zadužnica. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. P-3552/12 od 27. listopada 2014. tužitelj je odbijen s svim tužbenim zahtjevima u cijelosti, međutim ta je presuda ukinuta rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-3032/13 od 27. veljače 2014., nakon čega je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu P-3552/2012-116 od 15. veljače 2016.

određen prekid postupka, te predmetni postupak do zaključenja glavne rasprave u ovom postupku nije nastavljen. Stoga nije osnovan prigovor tužitelja da su ugovor o opciji prodaje (put option) od 22. kolovoza 2008., Sporazum o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. od 21. kolovoza 2008. i Anex tom Sporazumu od 21. kolovoza 2008. o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. pravomoćno utvrđeni ništetnim.

176. Nadalje, u obrazloženju rješenja Visokog trgovački sud Republike Hrvatske PŽ-3195/2019-2 od 11. lipnja 2019. doista stoji da Ugovor o opciji prodaje (put option) zaključen između stjecatelja opcije (Daliborka Planinčević) i izdavatelja opcije (Industrogradnja nekretnine d.o.o.) nije sklopljen u obliku javnobilježničke isprave pa je takav ugovor ništav, sukladno čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO), jer je protivan prisilnim propisima. Međutim ta okolnost nije pravomoćno utvrđena u izreci niti jedne odluke dostavljene u ovom postupku.

177. Tužitelj je zatražio naknadu troškova postupka u iznosu od 2.552,53 eura / 19.232,04 kn. Temeljem čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a tuženiku je naloženo (u točki II izreke) da tužitelju naknadi zatražene troškove postupka u iznosu od 1.267,49 eura / 9.549,90 kn.

178. Visina naknade tužitelju utvrđena je temeljem odredbi tbr. 7., 8. i 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 148/09, 142/12, 103/14 i 118/14, u daljnjem tekstu: Tarifa), dok je porez na dodanu vrijednost obračunat prema tbr. 42. Tarife i Zakonu o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ broj 73/13, 99/13, 148/13, 153/13, 143/14 i 115/16), sve imajući u vidu vrijednost predmeta spora odnosno postavljenog tužbenog zahtjeva.

179. Temeljem članka 164. ZPP-a tužitelju su priznati troškovi: sastava tužbe u iznosu od 132,72 eura / 1.000,00 kn (Tbr. 7/1 Tarife), sastav podnesaka od 20. travnja 2021., 26. travnja 2021. u iznosu od 265,45 eura / 1.992,50 kn (Tbr. 8/1 Tarife), te za sastav podneska od 27. srpnja 2022. u iznosu od 66,36 eura / 499,99 kn (Tbr. 8/3 Tarife), za zastupanje na ročištima po punomoćniku odvjetniku održanim 27. travnja 2021., 27. srpnja 2021. i 28. lipnja 2022. u iznosu od 398,16 eura / 2.999,94 kn (Tbr. 9/1 Tarife). Za pristup ročištu 2. srpnja 2021. tužitelju je priznat trošak u iznosu od 66,36 eura / 499,99 kn (Tbr. 8/3 Tarife), jer se na istom nije raspravljalo o glavnoj stvari niti su se izvodili dokazi.

180. Trošak dolaska zakonskog zastupnika i punomoćnika tužitelja po zaposlenju nije priznat obzirom da tužitelj te troškove nije dokazao odnosno dokumentirao.

181. Priznati iznos na ime nagrade za sastav tužbe, podnesaka i pristupa ročištima u visini od 929,05 eura / 6.999,93 kn potrebno je uvećati za pripadajući PDV u iznosu od 232,26 eura / 1.749,99 kn, te iznos pristojbe na tužbu od 53,09 eura / 400,00 kn i presudu u iznosu od 53,09 eura / 400,00 kn prema Tbr. 2 st. 1 Tarife sudskih pristojbi iz Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 118/18).

182. Slijedom navedenog, ukupni parnični troškovi tužitelja iznose 1.267,49 eura / 9.549,90 kn.

183. Na ime troškova parničnog postupka tužitelju su dosuđene zakonske zatezne kamate po stopi propisanoj odredbom članka 29. stavka 2. ZOO-a za ostale odnose, koje teku od 5. lipnja 2023., kao dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a).

184. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Pazinu, 5. lipnja 2023.

Sudac

Damir Rabar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od petnaest dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude, ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

DNA:

- tužitelju po stečajnom upravitelju
- tuženiku
- umješaću

Broj zapisa: **9-30859-b19c9**

Kontrolni broj: **06cda-735db-da25a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DAMIR RABAR, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.